

Vse poje.

Rajski majnik spet razpenja
mlada krila čez zemljó,
iznad cvetja in zelenja
pa odmeva pod nebo
glasno in veselo petje.

In visoko v sinjem zraku
čuje se škrjančkov glas,
a ko mir, tihoča v mraku
vpokojita mesto, vas,
žabe zaregljajo v mlaki.

Božji volek vriska v travi,
po cvetovih čmrl brenči,
po vrtovih in v goščavi
sladko ptičji zbor žgoli,
kakor da bi šlo za stavo.

Vse, vse poje in veleva:
človek, glej prekrasni svet!
Tebi cvete in prepeva;
poj še ti, četudi cvet
morda te je ranil s trnom!

Glas prirode dobre slušam
in zapojem pesem to,
dasi bolj kot kdaj okušam
strup krivice, ki mi z njo
svet zagrenil je življenje.

Fr. Rojec.

Binkoštna sanje.

Kaj je Tilka sanjala:
ptički boterca je bila
in po birmi jo prijazno,
kakor botri se spodobi,
na obed je povabila.

In nato sta se peljali
v Tivoli na vrtiljak,
dolgo skupaj sta kramljali,
dolgo družno se vozili,
da naredil se je mrak.

Ptička nič se ni je bala,
poleg nje ob krožniku
vljudno je in mirno stala,
pridno pila in zobala,
malo je začivkala,
češ, to moja je zahvala!

Zjutraj je začudeno
zrla Tilka naokrog,
v postelji je sama bila:
birmanka je lahkokrila,
ne da bi se poslovila,
kar iz sanj zletela v log.

Marija Lamufova.

